

Utolsó békeéveinket éljük?*

Százötven éve, a kiegyezéskor, 1867-ben leg-
többen úgy vélték, a megállapodás, következé-
sképp a béke örök időre szól. Soká tartott valóban.
Közel ötven esztendőn át képes volt elfogadtatni,
hogy az érdekelletetek túlhaladottak, a boldo-
gulásnak a természeti csapásokon kívül semmi
sem állja útját. Az emberek 1914 tavaszán is azt
hitték, a háborút egyik hatalom sem kockáztatja.
Kítörésekor II. Vilmos német császár a követke-
ző kijelentésre ragadtatta magát: „Mire a faleve-
lek lehullanak, katonáink hazatérnek.” A pusztító
harcok során a média nem áttallotta propagálni:
„A háború, amely véget vet minden háborúnak.”
A hadviselő felek arra végképp nem gondoltak,
hogy a világégés véres forradalmakhoz vezet, a
cári rendszer összeomlik, majd Oroszországban
a bolsevikok, Németországban a weimari köz-
társaságot követően a nácik jutnak hatalomra. A
nyugati politikusok többsége még 1938-ban is re-
ménykedett, hogy a második világháború elkerül-
hető. Hiába írta meg Ortega y Gasset *A tömegek
lázasát*, Oswald Spengler *A nyugat alkonyát*,
a közöny és a vakhit csekély kivétellel általános
volt. Arra sem gondoltak, hogy Európa kettészak-
kad, s a szembenállás kis híján atomháborúhoz
vezet. A gyarmatbirodalmakban fel sem merült,
hogy afrikai, közel- és távol-keleti uralmuk az
utolsókat rúgja, végül kontinensnyi területek súly-
lyednek káoszba és tömeggyilkos diktatúrákba.

A politikusok – tisztelet a kivételnek – a tanul-
ságot százhárom éve, hetvennyolc éve és ma sem
hajlandók levonni. A nyugat-európai jólét még van
olyan szivárványos, hogy a láthatáron gyüleke-
ző felhőket túlragyogja. A kezdődő haláltáncnak
három éve a kölni szilveszteri utcabálon tomboló
nemi erőszak csak egy epizódja volt. A robban-
tásokat, késeléseket, gázolásokat az átlag euró-
pai már-már éppolyan megszokottnak tekinti, mint
az autóbaleseteket. A józan, anyagias szemléletű
németek, belgák, luxemburgiak, hollandok, dánok,
svédek többségének az sem szúr szemet, hogy
a kevésbé hatásos biztonsági intézkedések és a
menekültek ellátása milliárdokba kerül. A pénzt

reménytelen integrációs programokra fordítják,
ráadásul, ha közvetve is, az embercsempészeket
súlyos összegekkel támogatják. Tízezrek fúlnak a
Földközi-tengerbe. Ki tudja, hányan hálnak meg az
úton, többek közt levegőtlen furgonokban? Ám az
emberi jogi harcosok és légkondicionált irodákban
ücsörgő gazdáik a gerjesztett újkori népvándorlás
áldozatairól tudomást sem vesznek, vagy a hajótör-
öttet egyenest az olasz partokra szállítják. Kap-
kodó intézkedések, szemforgatás, vádaskodás, a
tények elhallgatása, mind együtt vannak ahhoz,
hogy a választókat újra és újra megtévesszék. Ezek
után abban sincs semmi meglepő, hogy tavalyelőtt
a római kormány a szétbombázott Líbia hatvan (!)
törzsi vezetőjével tárgyalt a migránsok feltartóztatá-
sa végett. Bár korábban Angela Merkel kancellár
Erdoğan elnökkel egy megállapodást tető alá
hozott, s a nyomás valamelyest enyhült, azóta az
EU–török viszony mélypontra süllyedt.

A strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága
George Soros egy magyar(országi) szervezeté-
nek feljelentése nyomán két bangladesi menekült
javára közel hatmillió kártérítés mellett döntött.
Az ügy szépséghibája: nem tudni, a kedvezmé-
nyezettek hol tartózkodnak. A feljelentő eljárási
költségét is a magyar államnak kell kifizetnie. Az
abszurd ítélet szerint jelentős összeg jár a másfél
tucat országon, végül a magyar, illetve a schen-
geni határon jogellenesen átgázolóknak.

Már csak a kérdés: hogy jutott idáig a két
világháborút, a spanyol, majd a jugoszláviai pol-
gárháborút és a nem szűnő ukrainai harcokat el-
szennvedő Európa?

A válasz két hasonló tartalmú kifejezés gyökeres
különbségében rejlik. Szabadelvűség és liberaliz-
mus: a polgári szabadságjogok tizenkilencedik és
kora huszadik századi értelmezése a maival mesz-
sze nem azonos. Előbbi a rendi társadalom meg-
haladását és az emberi jogok kiterjesztését szol-
gálta, utóbbi azok felelőtlen túlterjeszkedését. Nem
véletlen, hogy a bécsi forradalmárok, Kossuthék,
majd Podmaniczky Frigyes és Széll Kálmán pártjai
nevükben is szabadelvűek voltak, míg a jobblétre

* Elhangzott 2022. január 28-án a Magyar Páneurópai Unió által szervezett Merre tart, merre tartson Európa? című konferencián.

szenderült SZDSZ és maradványai, Gyurcsány Ferenc és Fodor Gábor meg a belga Verhofstadt, vagy a talján Gianni Pittella baloldali liberálisok. Zavaros eszmék jelen vannak más ellenzéki pártcskákban és alkalmi szerveződésekben is. Közös nevezőjük a tagadás, marginális csoportok támogatása és törpe kisebbségek szembefordítása az óriási többséggel. Eszköztárukból nem hiányzik az emberi irigység gerjesztése és a demagógia. Az MSZP Fizessenek a gazdagok! jelszava egyszerre jakobinus és rákosista, vagyis az európai história legvéresebb korszakait idézi fel. Ijesztő korlátolt-ságra vall, hogy mind a magyar, mind az európai balosok, zöldek és liberálisok az érték- és toleranciaromboló betelepülést előbb álproblémának nevezik, majd nyíltan támogatják. Ellenfeleiket nácinak, rasszistának, legjobb esetben nacionalistának címkézik – mintha a világ egy óriási átjáróház volna. Erőszakos népboldogítók, akiknek az évezredes európai kultúra, a nemzetek nehezen kivívtatott önállósága és a szerves történelmi fejlődés perspektívája alig jelent valamit, vagy semmit sem.

Többségük nem a mában és a közeljövőben, hanem valamiféle virtuális valóságban él. Elvetik a vallást mint a közösség spirituális összetartásának eszközét, eltorzítják a jogot (az igazságszolgáltatás helyébe jogszolgáltatás lép), és rombolják a törvények végrehajtóját, az államot. A különböző szívárványkoalíciók a népakarat, illetve a választójog paródiájává zülkenek. Ez a koncepció nem más, mint civilizációnk, hagyományaink és a családról vallott nézeteink antitézise. A szolgáltató állam kiépülése során a polgárok egyre ritkábban kerülnek olyan helyzetbe, hogy kénytelenek legyenek önmagukról és a közösségről gondoskodni. A fejlett egészségügy – inkább egészségipar – és a túlfeszített szociális háló az egyén válláról leveszi a felelősséget, illetve másokra, jobb híján az államra hárítja. Zsoldos hadseregek feladata, hogy elemi érdekeink védelméről gondoskodjanak. Az egyén elidegenedésének ösztönzője a kultúra elsekélyesedése és a mohó túlköltekezés. A hangadó politikusok többsége a rohamos népességfogyás ellenszereként a migránsok befogadását ajánlgatja, tekintet nélkül annak árára és veszélyeire. Az Ázsiába telepített ipar és a fejlett technológia alkalmazása során európaiak milliói válnak munkanélkülivé, akiket az adófizetőknek a jövevényekkel együtt kell eltartaniuk. Idő kérdése, mikor roppan össze a védekezésre és megújulásra képtelen társadalom.

Ugyanilyen ijesztő a tartósan dologtalan tömegeknek a munkamorálra gyakorolt pusztító hatása és az áldozatokkal szemben a bűnözőknek kedvező jogértelmezés. Az emberi jogok túlhangsúlyozása Európa-szerte hideg polgárháborút idéz elő, melyet a fősodratú média táplál, sőt, az értéktagadó és mindent megengedő nézetek már-már kötelező elfogadását szorgalmazza. Ez az életidegen felfogás a kultúrától az oktatáson át a törvénykezésig, a vallásfelekezetekig és a közigazgatásig szinte mindenüvé befurakodott. Csak remélni lehet, hogy nem késő visszatérni a józan ész talajára, s a humánumot és a társadalmi szolidaritást oly módon gyakorolni, hogy értékeinket ne eméssze föl.

A vadliberális politika csak ott működik – egyelőre –, ahol a pénz és a választók jó részének az akarata megvan hozzá. Am ahol hiányoznak, vagyis a kelet-közép-európai térségben – ma már Ausztriában is – kívülről oktrojált, a nemzetek szuverenitását csorbító elképzelés. Mindezek lazítják, időnként rombolják Magyarország és az Európai Unió kapcsolatait, beleértve a hagyományosan építő jellegű baráti magyar–német viszonyt. Az új berlini kormány összetétele számunkra nem sok jót ígér.

A Magyar Páneurópa Unió, amióta létezik, a Nyugattal, elsősorban az Ausztriával és Német Szövetségi Köztársasággal fennálló szoros történelmi kapcsolataink erősítésére és azok kiterjesztésére törekszik mind a gazdaságban, mind a kultúrában. Hazánkban jelentős számú német ajkú vagy származású nemzetiség él, mely saját önkormányzattal és parlamenti képvisellel rendelkezik. Az MPU a diktatúrát követő újjászervezése az egyszerre osztrák és magyar hazafinak, a legeurópaibb politikusnak, a bajor CSU EU-parlamenti képviselőjének, bizottsági alelnökének és korelnökének köszönhető. Együttműködésünket a Nyugattal olyan eredményesen segítette, ami ma is példaadó. Egy elhíresült mondása szerint: „Minden megválasztott politikai párttal szóba kell állni.” Nemcsak erre törekedett, meg is valósította, nálunk és külföldön egyaránt. Igaz, merőben más politikai viszonyok közepette.

A pár éve bekövetkezett stockholmi gázolás négy halálos áldozattal, tizenöt súlyos sebesüléssel és a teljes forgalom lezárásával járt. Stefan Löfven akkori miniszterelnök bejelentette: „Svédországot megtámadták.” Ilyen kijelentés a háború előzményeként hangzik el. Ha egy szociáldemokrata kormányfő így fogalmaz, nincs mit hozzátennünk.